

Sygn. akt II Ka 147/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SSO Bogdan Górski SSO Jerzy Kozaczuk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r.

sprawy **L. S. (1) i P. W. (1)**

oskarżonych o przestępstwo z art. 286 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonego L. S. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 22 grudnia 2014 r. sygn. akt VII K 422/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonych L. S. (1) i P. W. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 147/15

UZASADNIENIE

L. S. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 22 lutego 2012 roku w W. i w S. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), który będąc właścicielem firmy (...) z/s w miejscowości B. (...), (...)-(...) S. w ramach podziału zadań i za jego namową wprowadził w błąd prezesa Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo (...) z/s w W. przy ul. (...) M. O. przy zawarciu w dniu 22.02.2012 roku z (...) Sp. z o.o. Umowy najmu szalunków stropowych o wartości 154 336,46 złotych na okres od 23.02.2012 roku do 24.05.2012 roku, co do zamiaru ubezpieczenia i wykorzystania tego sprzętu do wykonania prowadzonych przez P. W. (1) robót budowlanych, a następnie po uiszczeniu kaucji w kwocie 10 000 złotych i po wydaniu P. W. (1) w dniu 29.02.2012 roku przedmiotowego sprzętu przyjął go od niego i dokonał przywłaszczenia powierzonych mu szalunków stropowych rozporządzając nimi jak własnymi, przekazując je wbrew Umowie najmu innej nieustalonej osobie a następnie nie zwrócił ich firmie (...) Sp. z o.o. pomimo upływu terminu umowy a także nie uregulował należności za najem sprzętu wynikających z wystawionych faktur VAT: nr (...) z dnia 31.03.2012 roku na kwotę 22 559,43 złote i nr (...) z dnia 30.04.2012 roku na kwotę 20 175,69 złotych przez co doprowadził firmę (...) Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo (...) z/s w

W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 197 071,58 złotych na jej szkodę – tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

P. W. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 22 lutego 2012 roku w W. i w S. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. (1), będąc właścicielem firmy (...) z/s w miejscowości B. (...), (...)-(...) S. wprowadził w błąd prezesa Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo (...) z/s w W. przy ul. (...) M. O. przy zawarciu

w dniu 22.02.2012 roku z (...) Sp. z o.o. Umowy najmu szalunków stropowych o wartości 154 336,46 złotych na okres od 23.02.2012 roku do 24.05.2012 roku,

co do zamiaru ubezpieczenia i wykorzystania tego sprzętu do wykonania prowadzonych przez siebie robót budowlanych, a następnie po uiszczeniu kaucji

w kwocie 10 000 złotych i po wydaniu mu w dniu 29.02.2012 roku przedmiotowego sprzętu dokonał przywłaszczenia powierzonych mu szalunków stropowych rozporządzając nimi jak własnymi, przekazując je wbrew Umowie najmu Ł. S. (1) celem dalszego przekazania innej nieustalonej osobie a następnie nie zwrócił ich firmie (...) Sp. z o.o. pomimo upływu terminu umowy a także nie uregulował należności za najem sprzętu wynikających z wystawionych faktur VAT: nr (...) z dnia 31.03.2012 roku na kwotę 22 559,43 złote i nr (...)

z dnia 30.04.2012 roku na kwotę 20 175,69 złotych przez co doprowadził firmę (...) Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo (...) z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 197 071,58 złotych na jej szkodę – tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt VII K 422/13, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

1. Oskarżonego Ł. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k., przy czym w opisie zarzucanego mu czynu po słowach „wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1)” dodał słowa „nakłonił a następnie kierował działaniem P. W. (1)” i za czyn ten na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

2. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego Ł. S. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. O. – właściciela firmy (...) sp. z o.o. Przedsiębiorstwo (...) z/s w W. przy ul. (...) tytułem naprawienia szkody w części kwotę 100.000 złotych.

3. Oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. za czyn ten na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

4. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat.

5. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego P. W. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. O. – właściciela firmy (...) sp. z o.o. Przedsiębiorstwo (...) z/s w W. przy ul. (...) tytułem naprawienia szkody w części kwotę 97 071,58 złotych.

6. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu P. W. (1) okres zatrzymania od dnia 23.07.2012 roku do dnia 25.07.2012 roku, gdzie jeden dzień zatrzymania równa się 2 stawkom dziennym po 20 złotych.

7. Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 184 złote tytułem kosztów postępowania oraz po 500 złotych tytułem opłat od kar.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wywiedli oskarżyciel publiczny oraz obrońcy oskarżonego Ł. S. (1).

Prokurator Rejonowy w Siedlcach zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości na niekorzyść oskarżonych Ł. S. (1) i P. W. (1), zarzucając mu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 441 § 1 kodeksu cywilnego, polegającą na niezastosowaniu tego przepisu przy orzekaniu

na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego i orzeczenie tego obowiązku od oskarżonego Ł. S. (1) w części w kwocie 100 000 złotych, zaś od oskarżonego P. W. (1) w części w kwocie 97 071,58 złotych, w sytuacji gdy do orzeczonego wyrokiem karnym środka probacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody należy stosować odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego dotyczące zobowiązań solidarnych,

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 k.p.k. poprzez orzeczenie w punkcie IV. wyroku warunkowego zawieszenia na okres 5 lat próby wykonania kary pozbawienia wolności bez precyzyjnego wskazania którego z oskarżonych dotyczy przedmiotowe rozstrzygnięcie,

III. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu przez Sąd, że oskarżony Ł. S. (1) nie tylko w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu działał „wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1)”, ale także „nakłonił a następnie kierował działaniem P. W. (1)” w sytuacji, gdy przyjęta przez Sąd konstrukcja podżegania i sprawstwa kierowniczego wyklucza współsprawstwo zaś w realiach niniejszej sprawy uznać należy,

że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu jako współsprawcy i w ramach ustalonego wcześniej podziału ról.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi Rejonowemu w Siedlcach VII Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Ł. S. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej wymienionego oskarżonego w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą w szczególności na naruszeniu:

a) art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez orzekanie w sprawie sędziego, co do którego zachodzą uzasadnione wątpliwości co do bezstronności z uwagi na fakt, iż sędzia ten, pełniąc rolę przewodniczącego orzekał również w innej sprawie dotyczącej:

- oskarżonego Ł. S. (1) wydając wyrok skazujący z dnia 23 lutego 2001 r. (sygn. akt II K 76/00) przez co jak wynika z niniejszej sprawy sędzia ten wykazuje wysoce negatywne nastawienie do oskarżonego, przejawiające się w uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego Ł. S. (1), dopuszczając się przy tym przekroczenia przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji błędnie ustalając stan faktyczny przyjęty za podstawę orzeczenia;
- świadka T. O. wydając wyrok skazujący z dnia 26 września 2013 r. (sygn. akt VII K 446/13) co w konsekwencji, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, bezsprzecznie spowodowało nieuzasadnioną odmowę dla wiarygodności jego zeznań, które mają szczególne znaczenie dla przypisania odpowiedzialności oskarżonemu Ł. S. (1) i oceny wiarygodności złożonych przez niego wyjaśnień;

b) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 173 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd podjęcia inicjatywy dowodowej poprzez okazanie przesłuchiwanemu świadkowi J. J. wizerunku oskarżonego Ł. S. (1), nieobecnego podczas zeznań w/w, które to okazanie mogło mieć wpływ na wyjaśnienie okoliczności sprawy jak również ocenę wiarygodności wyjaśnień Ł. S. (1) jak również P. W. (1)

c) art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. poprzez wyprowadzenie błędnych wniosków z przeprowadzonych dowodów poprzez nie oparcie się przez Sąd na zasadach prawidłowego rozumowania oraz wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza poprzez przyjęcie przez Sąd niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego i niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, w szczególności polegających na przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu dowolnej oceny polegającej w szczególności na:

- bezpodstawnym uznaniu dowodu z wyjaśnień oskarżonego Ł. S. (1) za niewiarygodny, podczas gdy wskazane przez w/w okoliczności zostały jednoznacznie potwierdzone przez zeznania świadków J. L., świadka T. O. oraz pośrednio przez zeznania J. J. oraz pokrzywdzonego M. O.;
- bezpodstawnym uznaniu dowodu z wyjaśnień oskarżonego P. W. (1) częściowo za wiarygodne, podczas gdy zeznania te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zarówno w zakresie, w którym zostały uznane za wiarygodne jak również w pozostałym zakresie;
- bezpodstawnym uznaniu, że szereg okoliczności zawartych w wyjaśnieniach P. W. (1) koreluje z zeznaniami świadka J. J., podczas gdy nie tylko nie są one zbieżne, a wręcz pozostają w sprzeczności, w szczególności w zakresie okoliczności spotkania na stacji paliwowej oraz przekazania pieniędzy za przewóz;

d) naruszeniu art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez uwzględnienie w uzasadnieniu wyroku jedynie tych okoliczności, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego oraz rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w szczególności:

- nierozstrzygnięcie wewnętrznych sprzeczności w wyjaśnieniach P. W. (1) oraz sprzeczności wyjaśnień w/w z zeznaniami świadka J. J. oraz M. O. na korzyść oskarżonego Ł. S. (1);
- nieuwzględnienie okoliczności, iż wg zeznań świadka J. J. zachodzi tożsamość osoby wręczającej mu opłatę za przewóz i doprowadzającej do miejsca rozładunku, a jak wynika z wyjaśnień W. to współoskarżony miał płacić za usługę,

a w konsekwencji powyższego

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na:

- a) błędnym przyjęciu, że oskarżony Ł. S. (1) dopuścił się popełnienia czynu opisanego w sentencji wyroku i że potwierdzają to złożone przez P. W. (1) wyjaśnienia odnośnie tego, że wręczył mu 10 tysięcy złotych na tzw. kaucję i 600 zł za zapłatę wynagrodzenia dla kierowcy, jak również to, że oskarżony Ł. S. (1) kierował P. W. (1) i to oskarżonemu Ł. S. (1) zależało na zawarciu umowy najmu szalunków od pokrzywdzonego;
- b) błędnym przyjęciu, że oskarżony Ł. S. (1) towarzyszył P. W. (1) podczas wizyt u pokrzywdzonego;
- c) błędnym przyjęciu, że to oskarżony Ł. S. (1) kierował przewoźnika na miejsce rozładunku.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zanegowanej części i uniewinnienie Ł. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego Ł. S. (1), z daleko posuniętej ostrożności procesowej, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił nadto rażąco niewspółmierność orzeczonej w stosunku do wyżej wymienionej kary, w szczególności poprzez:

a) nieuwzględnienie, iż ustalone w sprawie okoliczności wynikają w przeważającym zakresie z pomówień, niepopartych innymi dowodami, a co do których nie można stwierdzić, że stanowią nierozzerwalny łańcuch rzekomych zdarzeń;

b) orzeczenie w stosunku do P. W. (1) kary warunkowo zawieszając jej wykonanie, z uwagi na dotychczasową niekaralność, mimo

że w/w był karany, jednocześnie traktując uprzednią karalność wobec Ł. S. (1), jako okoliczność obciążającą.

W następstwie tego zarzutu odwołujący się wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie oskarżonemu Ł. S. (1) kary pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia ustawowego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub kary innego rodzaju.

Drugi z obrońców oskarżonego Ł. S. (1) zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej wymienionego oskarżonego w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj.:

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, prowadzącą do błędu w ustaleniach faktycznych wziętych za podstawę wyroku przez niesłuszne i sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przyjęcie, że materiał dowodowy dawał podstawę do uznania, iż oskarżony popełnił czyn zarzucany mu aktem oskarżenia, podczas gdy w ocenie oskarżonego materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie był wystarczający dla przypisania mu odpowiedzialności;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego i uznanie w oparciu jedynie o wyjaśnienia współoskarżonego P. W. (1), jakoby oskarżony Ł. S. (1) „był inicjatorem całego przedsięwzięcia, którego cel od początku był oszukańczy”, a tym samym, że popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn, podczas gdy wyjaśnienia te pozostają niejednoznaczne oraz sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. S. (1), jak również nie znajdują bezpośredniego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie, co w konsekwencji determinuje, iż Sąd I instancji dokonał rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu opisanego w akcie oskarżenia, ewentualnie zaś, w przypadku uznania, iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy albo gdyby wydanie wyroku wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej obrońcy oskarżonego Ł. S. (1) poparli wniesione przez siebie apelacje i wnioski w nich zawarte, zaś prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Siedlcach i wniosek w niej zawarty. Oskarżony Ł. S. (1), mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej, nie złożył wniosku o doprowadzenie go na rozprawę. Oskarżony P. W. (1) i jego obrońca, mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej, nie stawili się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje okazały się o tyle zasadne, że ich wywiedzenie spowodowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Należy z całą mocą podkreślić, że orzeczenie takiej treści nie przesądza w żadnej mierze o sposobie rozstrzygnięcia tej sprawy po jej ponownym rozpoznaniu i nie może zostać odebrane inaczej niż jedynie jako zalecenie ponownego jej rozpoznania bez opisanych niżej uchybień.

Lektura środka odwoławczego wywiedzonego przez oskarżyciela publicznego dowiodła, że w treści zanegowanego orzeczenia doszło do pojawienia się sprzeczności, która musiała doprowadzić do rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.

W ślad za prokuratorem podkreślić trzeba, że uzupełnienie przez Sąd Rejonowy opisu czynu przypisanego oskarżonemu Ł. S. (1) przez dodanie po słowach „wspólnie i w porozumieniu” słów „nakłonił a następnie kierował działaniem P. W. (1)” doprowadziło do pozbawienia wyroku cech logicznej poprawności. W zakresie tym zważyć w szczególności trzeba na fakt zaniechania jakichkolwiek zmian w określeniu roli Ł. S. (1) w ściśle powiązonym treściowo opisie czynu przypisanego P. W. (1). Skoro w opisie czynu przypisanego Ł. S. (1) Sąd I instancji założył, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, zaś Ł. S. (1) nadto nakłonił a następnie kierował działaniem P. W. (1) to zupełnie niezrozumiałym jest przyjęcie w opisie czynu przypisanego P. W. (1), że wzajemne relacje pomiędzy aktywnością oskarżonych zamykały się w ramach działania wspólnie i w porozumieniu. W dalszej kolejności zaakcentować należy, że zaprezentowany wyżej zamęt w treści rozstrzygnięcia Sadu Rejonowego potęguje dodatkowo treść pisemnych motywów wyroku. Mimo, że możliwym jest zbieg sprawstwa kierowniczego ze współsprawstwem w sytuacji, gdy kierujący wykonaniem czynu zabronionego samodzielnie realizuje część znamion typu czynu zabronionego i jednocześnie między kierującym a kierowanym istnieje porozumienie co do wspólnego wykonania czynu zabronionego (vide P. Kardas, Komentarz do art. 18 Kodeksu karnego, teza 79., LEX), to nie sposób zakładać, tak jak uczynił to sąd Rejonowy

w uzasadnieniu swego orzeczenia (k. 479), że współsprawstwo może polegać wyłącznie na sprawstwie kierowniczym. Wystarczy przypomnieć w tym miejscu,

że sprawca kierowniczy nie wypełnia żadnego z warunków odpowiedzialności określanych przez znamiona czynu zabronionego, ponieważ sam nie wykonuje tego czynu, zaś treść jego działania sprowadza się do władztwa nad przebiegiem realizacji znamion czynu zabronionego przez osobę kierującą i to w czasie jego wykonywania (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 18 marca 2014 r., II AKa 384/13, LEX nr 1487116). Zamykając rozważania poświęcone przedmiotowemu zagadnieniu stwierdzić dodatkowo trzeba, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na rozstrzygnięcie w sposób jednoznaczny, które ze sprzecznych stanowisk Sądu I instancji zasługuje na uwzględnienie. Oskarżyciel publiczny słusznie podnosi bowiem, że zajęcie stanowiska w tej materii wymaga dogłębnego wartościowania wyjaśnień P. W. (1), który z oczywistych względów może być zainteresowany w umniejszeniu swej odpowiedzialności karnej.

Drugoplanowo zaznaczyć trzeba, że rzecznik oskarżenia słusznie wystąpił

z zarzutem obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 46

§ 1 k.k. Wobec faktu, iż norma z art. 46 § 1 k.k. stanowi, że przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody nie stosuje się przepisów prawa cywilnego o przedawnieniu roszczenia i możliwości zasądzenia renty, to a contrario koniecznym jest stosowanie pozostałych przepisów cywilnoprawnych, a więc również art. 441 § 1 k.c. W myśl wskazanej regulacji, jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym to ich odpowiedzialność jest solidarna. § 2 rzeczonego przepisu stanowi natomiast, że w sytuacji, w której szkoda była wynikiem działania lub zaniechania kilku osób, to ten, który szkodę naprawił, może żądać od pozostałych zwrotu odpowiedniej części zależnie od okoliczności, a zwłaszcza winy danej osoby oraz od stopnia, w jakim przyczyniła się do powstania szkody. Skoro to rzeczą oskarżonych, będących współsprawcami, są zagadnienia związane z możliwością skorzystania ze wskazanych roszczeń regresowych, to Sąd, bez dostatecznie uargumentowanych ku temu przyczyn, nie powinien odstępować od solidarnego zobowiązania ich do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2014 r., II KK 55/14, LEX nr 1495944). Apelujący prokurator nie ma natomiast racji, o ile występuje z zarzutem obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Jeżeli rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności znalazło się w punkcie wyroku następującym bezpośrednio po rozstrzygnięciu, którym P. W. (1) uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzono mu karę pozbawienia wolności, to nie ulega wątpliwości, że warunkowe zawieszenie wykonania kary dotyczyło właśnie tego oskarżonego.

Z tych wszystkich przyczyn, a w szczególności na tle zaprezentowanych niezgodności w toku rozumowania Sądu Rejonowego i konieczności poszanowania zasady dwuinstancyjności, wnioski prokuratora o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zasługiwał na uwzględnienie. Wobec faktu, że rozpoznanie uchybień podniesionych przez oskarżyciela publicznego było wystarczające dla wydania rozstrzygnięcia, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że ustosunkowywanie się do zarzutów wysuniętych przez obrońców Ł. S. (1) byłoby przedwczesne (art. 436 k.p.k.). Wystarczającym jest tutaj podkreślenie, że Sąd Rejonowy, rozpoznając sprawę po raz

kolejny, będzie miał na uwadze całokształt zaprezentowanej wyżej argumentacji oraz zwróci uwagę na tezy zawarte w apelacjach obrońców, w tym w szczególności

- dokona rzeczowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, nie poprzestając w tym zakresie na arbitralnych stwierdzeniach,

- podejmując rozstrzygnięcie o przedmiocie procesu zważy na konieczność zachowania jego spójności,

- w razie zaistnienia potrzeby sporządzenia uzasadnienia wyroku dochowa wymogów art. 424 k.p.k., w tym w szczególności zaprezentuje w sposób wyczerpujący całokształt swego toku rozumowania, w tym również w zakresie oceny materiału dowodowego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.